

I.

Alan Clay sa zobudil v Saudskej Arábii v meste Džidda. Bolo to 30. mája 2010. Aby sa tam dostal, strávil dva dni v lietadle.

V Nairobi sa stretol s istou ženou. Kým čakali na svoj let, sedeli vedľa seba. Mala vysokú postavu, pekné krivky bokov a drobné zlaté náušničky. Všimol si jej zdravú červenkastú pokožku a svižný hlas. Alanovi sa páčila väčšmi ako mnohí ľudia, ktorých v živote stretol, väčšmi ako ľudia, s ktorými sa stretával každý deň. Prezradila mu, že žije severne od New Yorku. Čo nie je tak ďaleko od jeho domu na predmestí Bostonu.

Keby mal odvahu, prišiel by na spôsob, ako s ňou stráviť viac času. Avšak namiesto toho nasadol do svojho lietadla, odletel do Rijádu a potom do Džiddy. Nejaký muž ho vyzdvihol na letisku a odviezol do Hiltonu.

Alan so štuknutím vošiel do svojej izby v Hiltone o jednej hodine dvanástej minúte v noci. Rýchlo sa vyzliekol a ľahol si do postele. Potreboval sa vyspať. O siedmej bude musieť cestovať hodinu na sever, aby stihol prísť do Ekonomického mesta kráľa Abdalláha. Tam so svojím tímom postaví holografický telekonferenčný systém a počkajú, kým ho budú môcť

prezentovať samotnému kráľovi Abdalláhovi. Ak to na Abdal-
láha urobí dojem, uzavrie zmluvu na nákup počítačovej tech-
niky pre celé mesto so spoločnosťou Reliant a Alanova provízia
zhruba vo výške pol milióna napraví všetko, čo ho teraz trápi.

Takže si musel trochu odpočinúť. Aby sa cítil pripravený. Na-
miesto toho strávil štyri hodiny tým, že nespál.

Myslel na svoju dcéru Kit, ktorá chodila na vysokú, na veľmi
dobrú a drahú univerzitu. Nemal peniaze, aby jej zaplatil školné
na jeseň. Nemal peniaze, aby jej zaplatil školné, pretože v živote
urobil viacero hlúpych rozhodnutí. Nenaplánoval si to dobre.
Nemal odvalu v tom čase, keď ju potreboval.

Jeho rozhodnutia boli krátkozraké.

Rozhodnutia jeho vrstovníkov boli krátkozraké.

Tieto rozhodnutia boli hlúpe a egoistické.

Avšak v tom čase nevedel, že jeho rozhodnutia sú krátkozraké,
hlúpe či egoistické. On a jeho vrstovníci nevedeli, že robia
rozhodnutia, po ktorých ostanú v takom stave, v akom sa te-
raz nachádzal Alan. Prakticky skrachovaný, takmer neza-
mestnaný, vlastník konzultačnej firmy pozostávajúcej z jed-
ného človeka, ktorý ju viedol zo svojho domu.

Rozviedol sa s Kitinou matkou Ruby. Teraz už žili dlhšie od-
delene, ako predtým spolu. Ruby mu strašne liezla na nervy
a teraz žila v Kalifornii. Na Kit vôbec finančne neprispievala.
Škola je *tvoja vec*, povedala mu. Postav sa k tomu ako chlap.

A teraz na jeseň nebude Kit na univerzite. Alan ponúkol
svoj dom na predaj, ale ešte sa nepredal. Inú možnosť už ne-
mal. Dlhoval peniaze mnohým ľuďom, okrem iného osemnásť

litrov dolárov dvom návrhárom bicyklov. Tí mu postavili prototyp nového bicykla, lebo dúfal, že by ho mohol vyrábať v okolí Bostonu. Preto o ňom hovorili, že je idiot. Dlhoval peniaze Jimovi Wongovi, ktorý mu požičal štyridsaťpäť litrov, aby zaplatil za materiál a prvú a jedinou splátku za prenájom skladiska. Dlhoval ďalších zhruba šesťdesiatpäť litrov asi pol tuctu priateľov a nádejných partnerov v podnikaní.

A tak skrachoval. A keď si uvedomil, že nemôže zaplatiť školné za Kit, bolo už príliš neskoro žiadať o inú podporu. Príliš neskoro prestúpiť inam.

Bola pre zdravú mladú ženu ako Kit tragédia, že na semester odíde z univerzity? Nie, nebola to tragédia. Svet postihnutý dlhými pohnutými dejinami si u chytrej a schopnej mladej ženy ako Kit vôbec nevšimne vymeškaný semester z výšky. Ona to prežije. Nebola to nijaká tragédia. To ani náhodou.

Povrávalo sa, že Charliemu Fallonovi sa stala tragédia. Charlie Fallon zamrzol na smrť v jazere neďaleko Alanovho domu. V jazere, ktoré bolo k Alanovmu domu najbližšie.

Alan nespal v izbe hotela Hilton v Džidde, namiesto toho myslel na Charlieho Fallona. Alan videl Charlieho, ako v ten deň vchádza do jazera. Alan uháňal ďalej, za svojou korisťou. Nevyzeralo to úplne všedne, že človek ako Charlie Fallon vstupuje v septembri do ligotavého čierneho jazera, ale nebolo to ani nič mimoriadne.

Charlie Fallon posielal Alanovi stránky z rôznych kníh. Robil to už dva roky. Charlie neskoro v živote objavil transcendentalistov a pocítil k nim náklonnosť. Zistil, že Brookova farma sa nachádza neďaleko od miesta, kde žil s Alanom, a domnieval sa, že to niečo znamená. Vyhľadal si svojich bostonských predkov s nádejou, že nájde nejaké spojenie, ale nič

ne našiel. No aj tak posielal Alanovi stránky s podčiarknutými pasážami.

Plody výnimočných duchov, pomyslel si Alan. Už mi neposielaj tie sprostosti, prikázal Charliemu. Ale Charlie sa len uškrnul a stránky posielal ďalej.

Takže keď Alan videl Charlieho, ako v sobotu napoludnie vchádza do jazera, vnímal to ako logické vyústenie jeho novej vášne pre túto krajinu. Keď ho Alan v ten deň míňal, bol len po členky vo vode.

II.

Keď sa Alan zobudil v Hiltone v Džidde, bolo už neskoro. Bolo 8.15 ráno. Zaspal krátko po piatej.

V Ekonomickom meste kráľa Abdalláha ho čakali o ôsmej. Bolo to najmenej hodinu ďaleko. Keď sa osprchuje, oblečie a zoženie si auto na miesto určenia, bude už desať. Bude meškať v prvý deň svojej tunajšej misie. Bol hlupák. Rok po roku bol čoraz väčší hlupák.

Skúsil zavolať Cayley na mobil. Odpovedala mu chrapľavým hlasom. V inom živote, pri inom otočení kolesa osudu, keby bol on mladší, ona staršia a obaja dosť hlúpi, aby to skúšali, dopadli by on a Cayley dosť hrozne.

„Ahoj, Alan! Je tu nádherne. No, možno nie nádherne. Ale vy tu nie ste.“

Vysvetlil jej to. Neklamal. Už nedokázal nazbierať ani energiu, ani tvorivosť, ktorú na to treba.

„No, nebojte sa, práve to stavíme,“ trochu sa zasmiala hlasom, ktorý naznačoval a oslavoval fantastický život nikdy sa nekončiacej zmyselnosti. „Ale budete sa sem musieť dostať samostatne. Vie tu niekto, ako sa sem Alan dovezie?“

Zdalo sa, že reve na zvyšok svojho tímu. V tom priestore sa to ozývalo ako v jaskyni. Predstavil si tmavý a dutý priestor, v ktorom traja mladí ľudia držia sviečky a čakajú na neho a jeho lampu.

„Nemôže si prenajať auto,“ oslovila ich.

A hneď sa ho do telefónu opýtala: „Môžete si prenajať auto, Alan?“

„Zistím si to,“ odvetil.

Zavolať na vrátnicu.

„Haló. Tu je Alan Clay. Ako sa voláte?“

Vždy sa pýtal, ako sa ten druhý volá. To bol zvyk, ktorý mu naočkoval Joe Trivole ešte za čias firmy Fuller Brush. Pýtať sa na mená, opakovať mená. Keď si zapamätáte, ako sa ľudia volajú, oni si zapamätajú vás.

Úradník povedal, že sa volá Edward.

„Edward?“

„Áno, pane. Volám sa Edward. Môžem vám nejako pomôcť?“

„Odkiaľ ste, Edward?“

„Z Jakarty v Indonézii, pane.“

„Á, Jakarta,“ poznamenal Alan. Potom si uvedomil, že o Jakarte nemá čo povedať. O Jakarte nič nevedel.

„Edward, čo si myslíte o tom, že by som si prostredníctvom hotela prenajal auto?“

„Máte medzinárodný vodičský preukaz?“

„Nie.“

„Tak potom nie, myslím, že by ste to nemali robiť.“

Alan zavolať vrátnikovi. Vysvetlil, že potrebuje vodiča, ktorý by ho vzal do Ekonomického mesta kráľa Abdalláha.